

Градътъ по настоящемъ брой 1000 турски кѣщи и 950 български, еврейски и арменски (грѣба да се разбира слѣдъ изселването на сливенци). Има 12 джамии, 4 черкви: 3 български („грѣцки“) и една арменска, нѣколко турски училища и двѣ български, дѣто не турски, а грѣцки езикъ се говори като „националенъ“. (Значи въ 1829—1830 г. сливенци съборили 9 джамии“, тѣй като по Енехолмъ въ града е имало 21 джамии). Вънъ отъ това, продължава Джокмъсъ, въ Сливенъ има двѣ бани и една държавна фабрика за облѣкло на войската—шаекъ, който съ 40% е по-скѣпъ отъ европейския. Населението на Сливенъ е било по-рано отъ 20 до 24,000 души, но сега е само 10,000. Разликата произлиза отъ изселване въ 1829 г.; частъ отъ него се е върнало“. (Прѣселението е станало не въ 1829 г., а въ 1830 г.; по Бое, едноврѣмененъ почти посѣтителъ на Сливенъ, градътъ е броялъ 15,000, а не 10,000 души), „Моятъ хазинъ Signor Jovansho, най-богатиетъ първенецъ въ града, ми разказа много подробности по войната въ 1829 г. и по емиграцията, защото е билъ видно лице прѣзъ тия събития, а освѣнъ това—личенъ приятелъ на генералъ Монтрезоръ и на други висши руски сановници, а сѣщеврѣменно и таенъ съвѣтникъ на бившия великъ везиръ Мехмедъ Селимъ Паша“. (Signor Jvansho ще е чорбаджи и Иванчо, съ потомци днешнитѣ фабриканти Стѣфанови). Споредъ разказитѣ на тоя Иванчо, Джокмъсъ забѣлѣзва, че Дибичъ на Балкана и Паскевичъ въ Азия не сѣ окуражавали българската и арменската емиграция къмъ Русия. Той намира, че българскитѣ селени сѣ по-богати отъ турскитѣ и отдава това на българското трудолюбие и на индустриалната сръчностъ на българскитѣ жени. Нека забѣлѣжимъ, че тия си впечатления той добива върху сливенска почва и продължава: „българитѣ, като много повѣрни и работливи отъ безчестнитѣ и развратни грѣко-византийци, сѣ силно загрижени за дѣто не собственниятъ имъ езикъ, а развалениятъ грѣцки се прѣподава на катедритѣ“.

„Сливенъ и неговата околностъ сѣ много пострадали отъ послѣдната война. Руситѣ сѣ оставили строга дисциплина и сѣ плащали прѣбогато за всички реквизиции, поради което сѣ станали много популярни между населението“.

По-нататѣкъ той пакъ се възвръща къмъ Чорбаджи Иванчо, който не намира думи да изхвали квартиранта си